

## Arrest

nr. 121 392 van 25 maart 2014  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U, A. W. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op 10 hamal 1374 (30 maart 1995) in de stad Kabul. Toen u nog klein was heeft u voor ongeveer 5 jaar in het dorp Suleimankhel in het district Shakardara van de provincie Kabul gewoond. 8 jaar geleden bent u teruggekeerd naar de stad Kabul. U bent tot de 10de klas naar school geweest. U spreekt Dari, Engels en ook een beetje Pashtu en Nederlands. U volgde 2 jaar Engelse les. U heeft voor uw vertrek 3 à 4 maanden gratis Engelse les gegeven. Uw nicht, Farishta, de dochter van Khair Mohammad werd aan u beloofd toen u nog klein was maar u bent nog niet officieel verloofd.*

*Uw vader, Mohammad Azam, is op 4 assad 1389 (26 juli 2010) overleden. Uw moeder Nabilla woont nog steeds in de stad Kabul. Uw broer Tamim verdween ongeveer 1 en een half jaar voor het overlijden*

van uw vader. Uw zus Malalai is getrouwd en woont in Kandahar. Uw vader had problemen met zijn broer over de verdeling van de landbouwgronden van de familie. Uw grootvader had gronden in het district Shakardara nagelaten. Uw vader had recht op zijn erfdeel maar zijn stiefbroer en uw oom, Khair Mohammad wou deze niet geven. Uw oom Khair Mohammad is bevriend met commandant Sayyaf en zijn neef Mumtaz. Uw vader zijn andere broer Ali Shah had eveneens problemen met Khair Mohammad. Uw broer werd omwille van dit conflict ontvoerd. Uw vader diende een klacht in tegen zijn broer zo een 7 à 8 maanden voor zijn dood. Toen hij op 4 assad 1389 (26 juli 2010) onderweg was naar Bande Amir werd hij in Pole Marghad in district Ghorband van de provincie Parwan aangevallen en gedood in opdracht van uw oom, uw andere oom, Ali Shah verloor hierbij een arm. Na uw vader zijn dood heeft u nog een jaar op uw adres in Khairkhana in de stad Kabul gewoond. U had wel een beetje schrik. Toen u echter op een dag naar school ging kwam u uw neef Feraidoen, de zoon van Khair Mohammad, tegen. Hij zat in een wagen met nog 2 andere personen. Ze vroegen u in te stappen. U heeft dit geweigerd en u ging weg. U dacht dat hij u wou ontvoeren. Ze riepen u na dat ze u zouden neerschieten maar u bent toch doorgelopen. U ging een winkel binnen en kon daar via de achterdeur ontkomen. U ging terug naar huis en vertelde uw moeder wat er was gebeurd. Na dit voorval verhuisde u naar de wijk Allauddin in de stad Kabul. U woonde daar voor 5 maanden en nadien bent u vertrokken uit Afghanistan uit vrees voor uw oom en zijn zoon. Op 4 september 2011 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u ontvoerd of gedood te worden door uw oom.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw "taskara" (Afghaans identiteitsdocument), een document van het hoofd van het hoger gerechtshof voor.

## **B. Motivering**

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u vooreerst niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan geen verband houden met de conventie.

De reden waarom u bovendien, in tweede instantie, niet de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet krijgt is omdat uw verklaringen zo weinig overtuigend en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Afghanistan verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging, om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. Uit uw relaas blijkt dat u niet langer in Afghanistan wilde blijven omdat u uw oom Khair Mohammad vreest. Het conflict tussen uw vader en uw oom gaat over grond. Dit is een conflict met een economische grondslag (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dus een louter gemeenrechtelijk en bovendien familiaal probleem. Het loutere feit dat uw oom banden zou hebben met de Sayyaf en zijn neef Mumtaz doet hier weinig ter zake. Het feit dat hij banden zou hebben met Sayyaf wil nog niet zeggen dat u Sayyaf dient te vrezen. U verklaarde immers zelf nooit enige problemen gehad te hebben met Mumtaz of Sayyaf (gehoorverslag CGVS, p. 13). Bovendien weet u gewoon dat ze bevriend zijn maar heeft uw vader er nooit problemen door gehad. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat de Afghaanse autoriteiten u bescherming zouden hebben willen ontzeggen omwille van een conventiereden (CGVS, p.15,16,17).

U heeft bijgevolg niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Er dient dus geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus.

Wel dient er in uw geval ook nagegaan te worden of er zwaarwegende gronden bestaan dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, met andere woorden, dat uw verklaringen bekeken dienen te worden in het licht van de criteria van de subsidiaire bescherming. U komt niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw oom en zijn neef dient te vrezen.

Er kan weinig geloof gehecht worden aan uw vrees. U zou uw oom Khair Mohammad vrezen. Het is evenwel opmerkelijk dat uw oom en zijn zoon u na de dood van uw vader eerst een jaar met rust laten en u dan plots zouden willen ontvoeren. Men kan aannemen dat mocht u voor hen echt een bedreiging betekenen ze u reeds sneller zouden opgezocht hebben. U bleef op hetzelfde adres

wonen (gehoorverslag CGVS, p. 11) en verplaatste u in Kabul, ging naar school (gehoorverslag CGVS, p. 7, 8) en gaf Engelse les (gehoorverslag CGVS, p. 7) het kan voor een machtig persoon (gehoorverslag CGVS, p. 12) als uw oom geen probleem zijn om u op te sporen. Uw oom zou u nooit opgezocht (gehoorverslag CGVS, p. 17) of gebeld hebben (gehoorverslag CGVS, p. 18), noch zijn zoon. Uw oom heeft u ook nooit persoonlijk bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. p. 16). Deze vaststellingen doen twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Dat ze u dan na één jaar plots zouden willen ontvoeren is dan ook weinig waarschijnlijk.

Bovendien rust het feit dat ze u zouden willen ontvoeren op een vermoeden. U denkt dat uw neef u wou ontvoeren omdat hij u vroeg in te stappen in zijn auto (gehoorverslag CGVS, p. 16). Er zijn echter geen aanwijzingen dat hij u zou willen ontvoeren hebben. Er zijn veel redenen denkbaar waarom uw neef met u zou willen praten. Het is de eerste keer dat u een probleem had (gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze vaststelling draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw vrees. Bovendien heeft uw oom of zijn zoon uw moeder niet meer lastig gevallen na de vermeende poging tot ontvoering (gehoorverslag CGVS, p. 16, 18) of na uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het is opvallend dat u er niet naar gevraagd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 20). Van iemand die asiel aanvraagt kan men verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak. Men kan aannemen dat mochten ze u daadwerkelijk zoeken ze naar u op zoek zouden gegaan zijn, ook al leefde u zelf ondergedoken. Gezien uw oom zijn contacten kan het niet moeilijk geweest zijn voor hem om het adres van uw moeder te achterhalen. Uw moeder verliet immers het huis. In de maanden voor uw vertrek is uw moeder bovendien uw oom tegengekomen op een begrafenis (gehoorverslag CGVS, p. 11, 18), ook hierbij had hij de mogelijkheid uw adres te weten te komen. Hij zou tegen uw moeder gezegd hebben dat u hetzelfde lot wacht als uw broer en uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 11, 12). Het is de eerste en enige keer dat uw oom een bedreiging uit. Het is daarbij opvallend dat u geen verder informatie over deze begrafenis kan geven. U weet niet eens wie er begraven werd (gehoorverslag CGVS, p. 18). Uw moeder zou heel alleen, als oude zieke vrouw naar de begrafenis geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het feit dat u zo weinig weet over deze begrafenis doet vragen rijzen over de echtheid van de gebeurtenis. Het is bovendien frappant dat uw oom deze opmerking pas na meer dan één jaar na de dood van uw vader en na méér dan twee jaar na de verdwijning van uw broer zou maken. Men zou verwachten dat mocht hij u daadwerkelijk willen bedreigen of schaden hij reeds eerder actie zou ondernomen hebben. Daar komt nog bij dat mocht uw oom achter de verdwijning van uw broer en de dood van uw vader zitten hij dit vermoedelijk eerder had laten weten om jullie schrik aan te jagen. Deze vaststellingen doen vermoeden dat de gebeurtenissen zich niet hebben voorgedaan zoals u ze voorstelt. Dit doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen over de dood van uw vader en de ontvoering van uw broer.

Daarnaast berust het feit dat uw vader gedood zou zijn door zijn broer, uw oom, op een vermoeden. Uw vader werd gedood in een hinderlaag in de provincie Parwan. Uw oom heeft hier nooit iets over gezegd. Dat uw oom achter de verdwijning van uw broer zou zitten berust eveneens op een vermoeden. Uw vader zou zeker geweten hebben dat uw oom achter zijn verdwijning zit maar u heeft er geen idee van hoe hij dit weet (gehoorverslag CGVS, p. 15, 21). Uw oom heeft jullie nooit iets laten weten over een eventuele ontvoering van uw broer. Daar komt nog bij dat u de verdwijning van uw broer op verschillende momenten situeert. Eerst verklaarde u dat uw broer één à één en een half jaar voor de dood van uw vader verdween (gehoorverslag CGVS, p. 9) maar later tijdens uw gehoor verklaarde u dat hij 7 à 10 maanden voor de dood van uw vader is verdwenen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is mogelijk dat u er bij de situering in de tijd een beetje naast zit maar dat er zoveel verschil van maanden tussen ligt is weinig aannemelijk. Dat zowel de moord op uw vader als de ontvoering van uw broer veroorzaakt zouden zijn door uw oom Khair Mohammad berust op een louter vermoeden. Hierdoor kan er ook niet aangenomen worden dat u uw oom eveneens dient te vrezen en toont u dan ook niet op afdoende wijze aan dat u problemen riskeert bij terugkeer.

Daarnaast weet u ook heel weinig over de acties die uw vader zou ondernomen hebben om zijn deel van de gronden terug te krijgen. U denkt veel zaken te weten maar weet eigenlijk niks. U heeft er geen idee van waarom uw vader de gronden 3 à 4 jaar geleden plots opeiste (gehoorverslag CGVS, p. 13), en niet de eerste 25 jaar na zijn vader zijn dood (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het is hierbij opvallend dat uw vader de gronden niet heeft opgeëist toen jullie naar Shakardara zijn verhuisd hoewel jullie omwille van die gronden naar daar gingen (gehoorverslag CGVS, p. 6). U denkt de overheid een onderzoek heeft gevoerd na de klacht van uw vader en dat het hoofd van de hoger gerechtshof enkele mensen heeft opgeroepen maar u denkt ook dat er daar niks van terecht is gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is hierbij opmerkelijk dat u niet weet wat de inhoud is van de brief die u zelf neerlegt ter staving van uw relaas (gehoorverslag CGVS, p. 17). Van iemand die asiel aanvraagt kan men verwachten dat deze persoon weet waarover de documenten gaan die hij voorlegt ter staving van zijn relaas, dat u dit niet weet ondermijnt uw geloofwaardigheid. U heeft er zelf geen idee van of uw vader voor de rechtbank is moeten verschijnen om het conflict op te lossen (gehoorverslag CGVS, p. 17). U heeft er eveneens geen idee van of een lagere rechtbank uitspraak heeft gedaan over de zaak en ofdat

er andere mogelijkheden zijn om dergelijke conflicten op te lossen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Voorts denkt u dat de mensen in het dorp wisten dat de gronden aan uw vader toebehoorden en dat de ouderen van het dorp bevestigd hebben dat de grond van uw vader was (gehoorverslag CGVS, p. 14). Daarnaast vermoedt u ook dat er iets is gebeurd toen u nog in Shakardara woonde maar u heeft er geen idee van wat (gehoorverslag CGVS, p. 17). Uw vader zou thuis niet over zulke zaken gesproken hebben (gehoorverslag CGVS, p. 15, 17) en uw moeder is een ongeletterde vrouw (gehoorverslag CGVS, p. 17). U denkt dan weer wel dat uw vader naar uw broer heeft gezocht omdat hij hier wel thuis over sprak (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16). Deze weinig overtuigende verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas. 3 Tot slot dient er opgemerkt te worden dat u geen problemen heeft door het feit dat uw nicht, de dochter van Khair Mohammad beloofd was aan u toen u nog jong was. U heeft al heel lang niks meer vernomen van haar (gehoorverslag CGVS, p. 18, 19). Niks in uw relaas wijst erop dat u hierdoor problemen zou ondervinden.

U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw 'taskara' toont uw afkomst en uw identiteit aan maar toont niet uw problemen aan. Bovendien vertoont uw taskara een gesolliciteerd karakter daar deze in Afghanistan pas werd aangevraagd om uw vertrek te regelen. De brief die u neerlegt van het hoger gerechtshof (en waarvan u niet weet wat er in staat) kan pas als bewijs aanvaard worden als deze vergezeld wordt van geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening

gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het materiële motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, een appreciatiefout en tenslotte de schending van artikel 1, A, §2 van de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951. Verzoeker benadrukt zijn gegronde vrees voor vervolging en voert aan dat het CGVS zijn problemen heeft geringschat. Verzoeker herhaalt verschillende malen dat hij het niet eens is met de beoordeling, dat geen rekening werd gehouden met het tijdsverloop van twee jaar tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna : CGVS), dat evenmin rekening werd gehouden met verzoekers relatief jonge leeftijd en de traumatische ervaringen die hij heeft opgelopen en ten slotte dat de dossierbehandelaar verzoekers verklaringen voor het CGVS verkeerd heeft geïnterpreteerd. Verder stelt hij dat geen rekening werd gehouden met de voorgelegde stukken, zoals een brief van het hoger gerechtshof met betrekking tot het grondconflict binnen zijn familie ter staving van zijn asielrelaas. Er

werd ten onrechte verwezen naar « algemeen gekende informatie » waaruit zou blijken dat er veel valse documenten in omloop zijn in Afghanistan, zonder dat er in concreto elementen zijn die hierop wijzen ten aanzien van verzoeker. Verzoeker meent dan ook dat bijkomende onderzoekshandelingen nodig zijn. Verzoeker meent dan ook dat de voorgelegde stukken minstens een begin van bewijs vormen en stelt, met verwijzing naar het UNHCR, dat het CGVS niet alle beschikbare middelen heeft aangewend om na te gaan of de door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten. Hij roept ook het voordeel van de twijfel in.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming wijst hij ook op het feit dat hij na een terugkeer van meer dan twee jaar een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking hetgeen een hoger veiligheidsrisico meebrengt. Hij vreest een risico op ontvoering of een afrekening.

## 2.2. Beoordeling

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing steunt met betrekking tot de vluchtelingenstatus op de motivering dat verzoekers problemen niet onder de gronden van de Vluchtelingenconventie ressorteren, meer bepaald een gegronde vrees voor vervolging, om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Verzoeker voert enkel een gemeenrechtelijk conflict aan met een economische grondslag en bovendien een familiaal probleem. Bovendien blijkt nergens dat de Afghaanse autoriteiten aan verzoeker bescherming zouden willen ontzeggen omwille van een van de gronden vermeld in de Vluchtelingenconventie.

Dit wordt door verzoeker geenszins betwist. De argumenten die verzoeker in zijn middel aanvoert tegen de bestreden beslissing houden geen enkel verband met dit motief. De Raad stelt dan ook vast dat op goede gronden werd vastgesteld dat verzoekers problemen geen aanleiding kunnen geven tot een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

### 2.2.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wordt vooreerst nagegaan of verzoeker een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a en b van de vreemdelingenwet. Verzoekers relaas met betrekking tot zijn vrees voor zijn oom en zijn neef wordt als ongeloofwaardig beschouwd omdat:

- het opmerkelijk is dat verzoekers oom en diens zoon verzoeker na de dood van zijn vader eerst een jaar met rust hebben gelaten en dan plots zouden willen ontvoeren. Indien verzoeker een echte bedreiging voor hen zou betekenen, zouden ze hem reeds sneller hebben opgezocht. Verzoeker bleef op hetzelfde adres wonen, verplaatste zich in Kabul, ging naar school en gaf Engelse les. Zodoende was het eenvoudig om verzoeker op te sporen. Het feit dat verzoekers oom of neef dit niet gedaan hebben doet twifelen aan de geloofwaardigheid van de vrees;
- het is bijgevolg weinig waarschijnlijk dat ze verzoeker na een jaar plots zouden willen ontvoeren. Dit berust enkel op een vermoeden van verzoeker; verzoeker denkt dit omdat zijn neef hem vroeg in te

stappen in zijn auto, zonder dat er werkelijk aanwijzingen zijn dat hij hem heeft willen ontvoeren. Er zijn veel redenen dat zijn neef gewoon met verzoeker zou willen praten. Het is de eerste keer dat zij een probleem hadden. Deze vaststellingen dragen dan ook niet bij tot de geloofwaardigheid van verzoekers vrees;

- bovendien heeft verzoekers oom of neef zijn moeder niet verder lastiggevalen na deze vermeende poging tot ontvoering of na verzoekers vertrek. Het is daarbij opvallend dat verzoeker hier niet naar gevraagd heeft. Van iemand die asiel aanvraagt kan verwacht worden dat hij interesse heeft in deze gebeurtenissen. Er kan worden aangenomen dat indien ze hem zochten en er ook daadwerkelijk naar hem werd gezocht;

- bovendien is verzoekers moeder de oom tegengekomen op een begrafenis, dit zou de eerste keer zijn waarop deze een bedreiging heeft geuit. Opvallend daarbij is dat verzoeker geen verdere informatie over deze begrafenis kon geven. Hij weet niet wie er begraven werd, zijn moeder, een zieke, oude vrouw, zou alleen naar deze begrafenis zijn geweest. Het feit dat verzoeker zo weinig weet over deze begrafenis doet vragen rijzen over de echtheid van de gebeurtenis;

- het is frappant dat de oom deze opmerking pas maakte meer dan een jaar na de dood van verzoekers vader en meer dan twee jaar na de verdwijning van zijn broer. Indien de oom werkelijk achter de verdwijning van zijn broer en vader zou zitten, kan worden verwacht dat hij dit reeds eerder had laten weten om hen schrik aan te jagen. Deze vaststellingen doen vermoeden dat de gebeurtenissen zich niet hebben voorgedaan zoals verzoeker ze voorstelt. Aldus wordt afbreuk gedaan aan de waarachtigheid van zijn verklaringen over de dood van zijn vader en de ontvoering van zijn broer;

- ook het feit dat verzoekers vader gedood zou zijn door verzoekers oom, berust op een louter vermoeden. Zijn vader werd immers gedood in een hinderlaag in de provincie Parwan en zijn oom heeft hier nooit iets over gezegd. Hetzelfde geldt met betrekking tot de verdwijning van verzoekers broer. Zijn oom heeft nooit iets laten weten over een eventuele ontvoering van zijn broer. Bovendien situeert verzoeker de verdwijning van zijn broer op verschillende momenten. Eerst verklaarde hij dat zijn broer een à anderhalf jaar voor de dood van zijn vader verdween, later in het gehoor verklaarde verzoeker dan weer dat zijn broer zeven à tien maanden voor de dood van zijn vader verdween. Een verschil van verschillende maanden is weinig aannemelijk. Bovendien berusten zowel de moord op zijn vader als ontvoering van zijn broer door hun oom op een louter vermoeden;

- verzoeker wist ook heel weinig over de acties die zijn vader zou hebben ondernomen om zijn gronden terug te krijgen. Zo weet hij niet waarom zijn vader de gronden drie à vier jaar geleden plots opeiste, en niet de eerste 25 jaar na de dood van diens vader. Het is daarbij opvallend dat hij de gronden niet heeft opgeëist ten tijde van de verhuis van het gezin naar Shakardara, terwijl ze precies omwille daarvan verhuisd zouden zijn. Verzoeker denkt dat de overheid een onderzoek heeft gevoerd naar de klacht van zijn vader en dat het hoger gerechtshof enkele mensen heeft ondervraagd, maar dat dit verder zonder gevolg is gebleven. Hij weet ook niet wat de inhoud is van de brief die hij voorlegt ter staving van zijn relaas. Hij weet niet of zijn vader voor de rechtbank is verschenen om het conflict op te lossen. Hij weet niet of er een lagere rechtbank uitspraak heeft gedaan en of er andere mogelijkheden waren om zulke conflicten op te lossen. Hij denkt dat de mensen in het dorp wisten dat de gronden aan zijn vader toebehoorden en dat de ouderen van het dorp bevestigd hebben dat de grond van zijn vader was. Hij vermoedt dat er iets is gebeurd toen hij nog in Shakardara woonde maar weet niet wat. Zijn vader zou naar zijn broer hebben gezocht omdat hij hier dan weer wel thuis over sprak;

- tenslotte wordt opgemerkt dat hij geen problemen heeft door het feit dat zijn nicht, de dochter van K.M. beloofd was aan verzoeker toen hij nog jong was. Verzoeker heeft er al lang niets meer over vernomen en niets wijst er op dat hij er nog problemen zou ondervinden;

- de documenten die verzoeker voorlegt wijzigen deze vaststelling niet. De taskara toont enkel verzoekers afkomst en identiteit aan maar toont het bestaan van zijn problemen niet aan. Nu blijkt deze taskara een gesolliciteerde karakter te hebben daartegen pas werd aangevraagd om zijn vertrek te regelen. De brief die verzoeker neerlegt van het hoger gerechtshof (en waarvan hij niet weet wat erin staat) kan pas als bewijs aanvaard worden als deze vergezeld wordt door geloofwaardige verklaringen, wat thans niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie van het administratief dossier dat alle soorten documenten uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is.

In het middel voert verzoeker weliswaar aan dat hij het niet eens is met deze beoordeling, doch voert geen concrete argumenten aan die bovenstaande motieven kunnen weerleggen. De Raad stelt vast dat deze motieven, zijnde een lange reeks onwaarschijnlijkheden en ongerijmdheden die het vluchtrelaas ongeloofwaardig maken, steun vinden in verzoekers verklaringen die zich in het administratief dossier bevinden. De Raad ziet niet in op welke wijze deze ongerijmdheden veroorzaakt kunnen zijn door het tijdsverloop tussen verzoekers vlucht en het interview of nog, door het trauma van verzoeker; het gaat hier immers om ongerijmdheden inzake essentiële gebeurtenissen in de opbouw van verzoekers relaas, zoals, onder meer, de bedreigingen door zijn oom, het beweerde risico op ontvoering, de lange periode

tussen de verdwijningen en de bedreigingen hieromtrent geuit door de oom, het feit dat verzoekers vrees uitsluitend op vermoedens steunt, het feit dat hij het verloop van het grondconflict niet kan toelichten, ... Evenmin zet verzoeker dit nader uiteen. Met betrekking tot de brief van het hoger gerechtshof stelt de Raad vast dat hier wel degelijk op wordt ingegaan, meer bepaald werd er vastgesteld dat verzoeker deze geenszins kon toelichten, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid. Het motief met betrekking tot de veelvuldige aanwezigheid van valse stukken in Afghanistan, vindt wel degelijk steun in het administratief dossier, meer bepaald het stuk "DOI Focus: Afghanistan, corruptie en valse documenten, 27 juni 2013". Daarnaast wordt er nog op gewezen dat deze stukken slechts van aard zijn een geloofwaardig relaas te ondersteunen, te dezen is geen sprake van een geloofwaardig relaas.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet wordt gemotiveerd dat ten aanzien van verzoeker omwille van zijn herkomst uit Afghanistan, in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch er geen toestand van veralgemeend of willekeurig geweld is. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul relatief goed. De stad wordt gecontroleerd door de regering. In de onderzochte periode waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Burgers vormen als dusdanig geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. Aangezien het geweld voor het grootste deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de aanslagen is verder niet van die aard dat de inwoners van de stad gedwongen worden hun woonplaats te verlaten. Het geweld is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd, de impact op het dagelijks leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Raad stelt vast dat deze beoordeling, die op afdoende wijze steun vindt in de documentatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, niet wordt betwist door verzoeker. Verzoeker stelt onder meer dat zijn leven in gevaar is, maar brengt geen elementen aan die de motieven vernoemd in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Waar hij nog aanvoert dat hij na twee jaar de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, gaat verzoeker voorbij aan het feit dat de terugkeermogelijkheid voor verzoeker de stad Kabul betreft, een grootstad met een internationale aanwezigheid, waarvan bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij in het oog zou lopen enkel omdat hij een periode in het buitenland zou hebben verbleven. Bovendien weerlegt hij daarmee niet de motivering de stad Kabul wat hem betreft, geen risico inhoudt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat de subsidiaire beschermingsstatus dan ook moet worden geweigerd.



### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT